

for at blive bange for folkelige Nævninger styrke og støtte os i at faa Klassedelingen ophævet i dette Samfund. Saa behøve de Herrer ingen Kauteler eller Garantier.

Jeg slutter med at gentage, at hvad vi her gennemføre, er, hvad de Herrer selv have stemt for Gang paa Gang — efter min Mening stemt for i fuld Alvor, det haaber jeg ogsaa for de Herrer egen Skyld, medens Ministeren erklærer, at det ikke for ham har været Alvor, men det var kun paa Skrømt; det var kun med Overvindelse, han gik med, det var kun Politik, han vilde ikke have noget ud af Sagen, han vilde vente paa en Lejlighed som den, der nu har tilbudt sig, hvor det var en Nødvendighed for ham at faa noget, og hvor han derfor betaler, hvad det andet Ting forlanger. Han vil ogsaa gøre det med en vis god Samvittighed, fordi de reaktionære Krav, som det andet Tings mest reaktionære Fløj stiller, i Virkeligheden falde ganske godt sammen med hele Justitsministerens Opfattelse.

Justitsministeren (Alberti): Jeg finder ingen Grund til at imødegaa det ærede Medlems lange og mange Betragtninger. Jeg ser ikke, de blive bedre ved, at det ærede Medlem i vidtløftige Vendinger gentager og atter gentager dem.

Hvad det ærede Medlems Grovheder angaar, ere de mig fuldkommen ligegyldige; efter min Mening ere de kun egnede til at stemple det ærede Medlem.

Borgbjerg: Hvad gør saa et saadant Ord af Justitsministeren som „Rabalder“?

Justitsministeren (Alberti): Med Hensyn hertil skal jeg kun minde om Sandheden af det gamle Ord, der siger, at Sandheden er ilde hørt.

Trier: Jeg ønsker med et Par Ord at fremsætte de Grunde, der gøre, at jeg agter at stemme mod det fra Fællesudvalget komne Flertalsforslag. Disse Grunde ere tre. Den første er den Fremgangsmaade, ved hvilken Lovforslaget er kommet til at foreligge til Afstemning her i Dag. Jeg føler mig krænket som Rigsdagsmand ved den Fordring til mig, at jeg saa at sige med Dags Varsel skal sætte mig ind i en saa vanskelig og vidtrækkende Sag som Forslaget om en almindelig Retsreform i en Affattelse, der i den Skikkelse ikke før har været behandlet i Tinget. Fordringen kan mulig være naturlig overfor den eller dem, der føle sig kaldede til at stemme

paa Kommando eller efter en Partiparole, men overfor den, der mener ved egen og andres Hjælp at burde danne sig en begrundet Mening om Spørgsmaalet, er den ganske uforsvarlig.

Den anden Grund er Lovforslagets Indhold. Bestemmelser, der paa væsentlige Punkter skulde give en Retsreform dens Værdi, ere her enten bortfaldne, som Adskillelsen af den dømmende og den administrative Myndighed, eller forvanskede, som Udtagelsen af Nævninger. Det, der naas, vil ikke blive nogen ægte Reform og hverken fyldestgøre Grundlovens eller Folkepartiernes mangeaarige Krav.

Den tredje Grund er selve Justitsministeren. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg om Justitsministeren og hans Administration udtalte ved Finanslovens første Behandling; men jeg fastholder det fuldt ud. Der er siden da intet sket, der kunde give mig Anledning til at skifte Opfattelse. Jeg har derfor ikke den Tillid til Justitsministeren, at jeg mener, at han er Manden, i hvis Hænder en Retsreforms Gennemførelse her i Rigsdagen og ude i Landet bør lægges.

Justitsministeren (Alberti): Efter de Udtalelser, som det ærede Medlem, der nu satte sig, fremsatte ved Finanslovens første Behandling, vilde jeg anse det for en Forsmædelse og stor personlig Ubehagelighed, om det ærede Medlem vilde være med til at stemme for denne Retsreform.

Ellinger: Jeg vil gerne tillade mig at stille et Spørgsmaal til Justitsministeren angaaende det Svar, han før gav det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der ved ekstraordinære Retter skal fungere Nævninger. Der gav jo den højterede Minister den Oplysning, at der skulde fungere Nævninger. Jeg tror, at denne Oplysning kom lidt overraskende for mange, og jeg tror ogsaa, den vil afføde, naar den træder ud i Livet, mange mærkelige Tilfælde. Jeg vil gerne spørge Ministeren, hvorledes det vil være muligt, naar man skal tage Hensyn til § 6, thi der fastsættes det jo, at i de Sager, i hvilke Nævninger skulle medvirke, skal der være mindst tre af Rettens Dommere. Men naar Regeringen nedsætter en ekstraordinær Ret, som der har været saa megen Tale om, vælger man kun eet eller to Medlemmer, jeg tror ikke, der nogen Sinde har været noget større Antal, og saa kan denne ekstraordinære Ret jo ikke komme til at gøre Brug af Nævninger uden at komme i Kollision med § 6. Det er